

خونگار

(ناول)

Ketabton.com

ليکوال: نصير احمد احمدی

د چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

خونگار

ناول

ليکوال :

نصير احمد احمدي

د ڪتاب پڙندڻه

د ڪتاب نوم:

خونڪار

ليڪوال:

نصير احمد احمدي

ڪمپوز:

ليڪوال

د چاپ ڪال:

۱۳۸۹ل

انلاين چاري:

مختار احمد احسان - د لراو برڊاٽ ڪام برهڻنابي ڪتابتون

www.Larawbar.net

پيل

سپورمۍ وه، سړي منډې وهلې... ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې بېسپکه وې، پروچو پانو و خوت، زړه يې ولړزېد، شاته يې وکتل، پراوړه کې يې نړۍ درد تېر شو، لاس يې ورووړ، گوتې يې په وينو لنډې شوې، څو گړندي گامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تېرو تر منځ بنده شوه، پرمخې پرېوت، له خولې يې لارې وبهېدې، د ولاړېدو سپکه يې نه لیده، يوې ټيټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته يې څنگ ولگاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سړي سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستوري منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړي بڼه شېبه غلی ناست و، بيا يې گېډه توده شوه، لاس يې ورووړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستي ورکوله... خوا يې راگرځېده... ټوخي واخيست، خولې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته څو گامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې وړانه ته ورسېده، وروسته يې بڼې بوت هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

ځنگلونه يې پر تېرو ولگېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غړي يې سترگو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولگول، سترگې يې رڼې کړې، پورته يې وکتل، ستوري د اوبښکو له لاسه تېرېدې...

سړي وځړېد، زړه يې ولړزېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولگېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپورمۍ د يوه تېر د څوکې پر سر ولاړه وه، تېر په شدت ټيټ شو، د سړي په غاړه کې څړيکه شوه، پر سترگو يې تياره راغله، کين اړخ ته ړنگ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لنډې تېرې د سپورمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووت، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره گل ناسته وه، د نجلی گرده لمن له بوټي سره ولگېده، گل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنگ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پانو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلی د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

یو دم یې د بڼې پښې بټه (غټه) گوته و تخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچني خر کب یې د دوو سپینو گوتو په مینځ کې خوله وهله...نجلی پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې منځ پورته لاړ.

نجلی بڼې لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکنونو په مینځ کې خره کوټه ښکارېدلې، چوپه چوپتیا وه، یواځې مرغی چوښېدلې....

نجلی مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغی خر چوچونې (بچی) راوړ، نجلی ورپورته کړ، د مرغی د چوچونې نوې راوتلې ښکې لنډې وې...نجلی د مرغی چوچونې پر شنو وښو کېښود، سهارنی لمر ښه پرې ولگېد، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلی یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنډه زنه یې ځلیدله...وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرگینه دروازه پړانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:
_غوټی!

نجلی ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې څیره نیولې وه.

نجلی وویل:

_ولي خپه یې!!!

د ښځې شونډې وڅوڅېدې:

_پلار دي لانه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکی! تیر ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره یې دکاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلی یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وڅوڅېدې:

_ما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندې تریو کړې:

نه!

نجلی وویل:

زړه مه خوره! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.

بښځې وویل:

بښه ده، زه به ورته ووايم.

نجلی د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

هغه خولا تراوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری ږنگ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونگی تړلې وې، لمر سوځولې خړې خېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي گیلیم (تغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږيرو خبرې کولې... دوی په پسونو کې د ټک ناروغی یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شواروزه کې یې یوولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا گڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي خېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسر گڼی. کې هم نه و.

کلیوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

زړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ! پیدا به شي.

له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لږزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

—يا الله! د خدای د یادولو وخت دی.

شېبه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کږه پزه درلوده، په ډیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي بنکارېده.

سړی یوه شېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تگ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې بېرته کړه، غوټی منډه ور واخیسته، پېچلي تور وینسته یې پر تندي پراته ول، وږې سترگې یې سړې بنکارېدلې... په زوټه یې وویل:

—کاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لگېد؟!

د سړي سر وڅرېد، ورو یې وویل:

—هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

—په څه بلاه دې وخور؟ هه!

د کتار څړو کوټو تر مخ په عمر پخه بنځه ولاړه وه.

سړي وویل:

—چټیات مه وایه!!!!

بنځې یو دم کوکه کړه، نجلی منډه ور واخیسته، بنځه یې تر مټ ونيوله، ورو یې وویل:

—مورې! رسوایي مه جوړوه! رابه شي!

بنځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه!

—ووايه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پان دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې بنځې له کوټې راووتې، په عمر پخه بنځه یې تر مټ ونيوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټی بېرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژرغوني غږ یې وویل:

—کاکا! پلار مې بیگا له تا سره و؟ نه؟!!!

سړي په خپله پزه لستونې تېر کړې، شونډې يې و خوځېدې:

هو! مور تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ویش کاغذونه رامینځته کړل، بنکاره لیکل شوي وو، چې پلار دې د کاریز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ما خستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلی وویل:

پلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وڅرېد:

نه پوهیږم کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لویې دروازې دواړه پلې پرانیستل شوې، پر یوې خړې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر یو لوی لور ټومبلی بنکارېده، د خړې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې څرېدل. په خړې پسې یوه خیرن ځوان گامونه اخیستل... دی هډور سړی و، مړه بیره یې درلوده، سترگې یې غټې وې، پر تندي یې د کالدانې لوی داغ بنکارېده.

سړي ورغږ کړ:

جانکو!

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وویل:

ته د شپې په باغ کې وي؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر و خوځاوه.

د سړي شونډې و خوځېدې:

د باغ د پوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه وږېد؟

ځوان د ((نه)) په بڼه سر و خوځاوه.

سړي خړې ته وکتل، په اخور کې یې خوله وهله... دواړو خواوو ته تړلو غواوو غږې ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو یې له بار څخه څرېدلې شوتله ورتولوله...

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لارې، له بار سره یوځای کاږدایې ته ننوت.

نجلی هم کوبې ته لاره، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پراخوړ کېناست، سترگي یې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه۔ درې گزه لوړ بنکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاگ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پانې یې د د یوال پر وروستی پخڅې پرتې وې

داوخت یې د دروازې کړپ واورېد، دوه بنځې کلا ته ورننوتې، سړي ته یې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

ـخواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، گړندي گامونه یې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانۍ کې یې یوې کلیوالي ته سترگه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونیو ته ژرلې ول، وروڼه یې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه یې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کت کې یې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکۍ یې کور جوړ شوی و، ځکه یې په تگ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي توریرو به لار ورنه کړوله، دی یې په پوست پاک نه باله

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد یې نه درلود.

غوث الدین یوه شپبه پراخوړ کېناست، وروسته یې گرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدبگر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

ـیو مړی موندل شوی دی.

غوښالدين سلام وگرځاوه، شاته يې وکتل، دکلي گوروان و.

غوښالدين په بېره وويل:

—خه چتيايت وايي؟!!

گوروان وارخطا شو:

—زه، زه نه يم خبر، يو کوچي راغلي دي.

غوښالدين په بېره له جوماته ووت. د باندي يو سپري ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر بېره يې شنه نصور پراته ول.

غوښالدين ورمخته شو، ويې پوښتل:

—خه خبره ده؟

سپري په ډډ کوچياني غږ ځواب ورکړ:

—خدايزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپي سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مېرگه (مړ حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلي لاس راوتلي و.

دا وخت درې شو، ډله کليوال له جوماته راوتل، غوښالدين د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوگرځېدل.

غوښالدين له کلي ووت، کليوال هم ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېرو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تېرو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوښالدين مخکې شول، غوښالدين پښه ورپسې کړنېوله...

کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوښالدين يوې خواته کېناست، سرته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:

—عظالدين دي.

غوښالدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنگنونه يې پر ځمکه ولگېدل، يودم يې کوکه کړه.

ملا او دوو نورو كليوالو لاسونه تري راوگرخول، سڀي بي له هغه خايه ليري ڪري، شهبه وروسته كليوالو سلامت جسد راوبست، غاره بي يواخي پر پوستڪي بنده وه، په نبي اوبه ڪي بي هم لوي پرار جوڙ شوي و.

جسد د نبورولو نه و، همالته بي پريست، يوه سپين ڀيري خادر پري و غوراوه، بل كليوال په ڪٽي پسي ولاڙي.

* * *

دري ورخي ووتي، خود غوتي او د هغي د مور ڪوڪي خلاصي نه شوي، ڪلا به تل له تور سرو ڊڪه وه، هره نوي بنهه چي به په ڪلا ننوته، ڪوڪو به زور واخيست، خو شهي به لوري وي، خو وروسته به بي غرتيت شو.

جومات ته به هم ڊله ڊله نارينه راتلل، لاسونه به بي پورته ڪرل، يوه ڊله به ولاڙه شوه، بله به ڪپناسته د چايو له پاره په دوو بخاريو پسي اور بل و.

يوه اووني نوره هم ووته، خلڪ ڪم شول، وروسته به بيا په ورخ ڪي يواخي دوو_دريو تنو لاسونه پورته ڪول.

ڪله چي غوث الدين د خيل ورور له مرگه وروسته په لومڙي ڄل ڪلا ته ورغي، ورپندار بي منڊه ورو واخيسته، سڀي بي ترگريوانه ونيو، د هغه پر مخ بي نوڪاري ورو لگولي، بيا دوو زرو بنحو په ڪوته ننه ايسته...

غوث الدين يوه شهبه په سراي ڪي ودرېد، له ڪاهداني خهه د ساتول غرا اورپدل ڪېده، وروسته دالان ته ورننوت.. غوتي د بوال ته ناسته وه، د تره په ليدو بي پني ورتولي ڪري، غوث الدين هغي ته وڪتل، د پيڙندو نه وه، وچه

کلهکه بنکارېده، په خپولي گارگوتي وينستو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوبنکو وچي ليکې
بنکاريدلې...

غوټ الدين د هغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلی سرور پنگ کړ، هغې خپل تندي د
سړي پر کينه اوږه ولگاوه، په چيغو چيغو يې وژړل...

ښه شېبه ووته، د نجلی اوبنکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سړي ورو وويل:

—غوټی لوري! بس ده!

د نجلی ژړا زور ونيو...

سړي د هغې سر په خپل ټتر پسې ټينگ کړ:

—بس ده نور.

نجلی ژړل...

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

—مورته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ!

نجلی ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندي ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره بنکارېده، له کاهداني څخه لا د
ساتول غږ اورېدل کيده...

سړي گامونه واخيستل، کاهداني ته ورننوت، جانکو رشقه وپوله...

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سره وه، د چت په لرگيو کې د مرغی چوچوني چونېدل، په لويه دريځه کې د
ممبرو (سرو غومبسو) ځالي را ځورندې وې، له کاهداني څخه د وړې شوې رشقي بوی ته

غوټ الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

—جانکو!

خوان غټي سړي سترگي ورواړولي.

سړي وويل:

—ته به له دې هيسته يواځې يې، په کلا، باغ او غواوو پام کوه!

خوان د ((هو)) په نښه سر و خوځاوه، بېرته درشقي په ميده کولو بوخت شو.

ناخاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاوشوه!

—ته خونکار يې! مورستا کورته نه خو!!!

غوټ الدين په بېره شاته وکتل، وربنده يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

—چټياټ مه وايه!! که نه نو...

بښځه په خبره کې ورولوېده:

—که نه نو څه؟ هه! مړه مې که، هه!

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ورواخيست، کړنگ شو، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولگېد، بښځې چيغه کړه!

—هه! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنگه ور پرې کړه؟ هه! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نور ميراث يې تاته پاتې کېږي...

غوټ الدين غلی ولاړ و، خو بښځې ورغلي او د غوتۍ مور يې په کښولو کښولو له کاھدانې ويسته.

غوټ الدين خپل سر پر څنگانه کېښود، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوټ الدين هماغسې ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د بښځې بښپراوې پورته شوې))
غوټ الدينه! ټک له ټکه شې، مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ما بنام پاستي ته اړ که...))

بښه شېبه ووته، بيا د سړي څنگ ته څوک کيناست، غوټ الدين سر پورته کړ، غوتۍ وه، وړې سترگې يې سړي وې، پر سرو شونډو يې تور پتري بښکار بدل.

د سړي سترگې له اوبښکو ډکې شوې، په غږيو کې يې وويل:

— ما به څنگه خپل مشر ورور واژه! هه! ته ووايه؟! —

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

— د چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جايداد به څه کوي؟! —

نجلی څه ونه ویل، د مرغی چوچونې بېرته په چوښدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنگا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېگر و، د کلا د لويديځ دېوال سيوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځورند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدين شخه لونگی ترلې وه، بربټونه یې پر شونډو پراته ول، سترگې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یوبل ته وکتل، نجلی په منډه له کوټې ووت.

په چوتره کې غوثالدين ولاړ و، په لاس کې یې چيلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې ترلې بستره ښکارېدلې، پر غولي د بستري دلوېدو دوره لانه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

— څوک دی؟ —

نجلی۔ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

—زه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولگېده، يوه لويشت کاهگل لاندې ولوېد، بښه د کوتې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

—څنگه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندې تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

—بس که پليتې!

بښخې وژړل، په منډه کوتې ته ننوته

سړی يوه شپبه غلی و، وروسته يې نجلی ته وکتل، ورو يې وويل:

—مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سړي يواځې نه شم پرېښودلای.

نجلی په لېزانده غږ وويل:

—خو ستا دواړه ميرمنې هم يواځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ورو ولوېد:

—زړه مه خوره! ما خپل اوبني ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سره شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسئ!

نجلی غلې وه.

سړي سره سا واخيسته، ورو يې وويل:

—غوټی لوري! زه به په کومه کوته کې اوسم؟

نجلی کين لور ته اشاره وکړه، سړی گوډ گوډ روان شو، لرگينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوږ بوی يې په سپرمو ننوت، کوتې دريځه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش وپر (هوار) و.

سړی يوه شپبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنی اورسی درلوده، په چوکاټ پورې يې څيرې څيرن پلاستيک با د رپاوه.

سړي وويل:

د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلی شونډی و خوځېدې.

هیڅ، یواځې د وړو زور کندو ایښی دی.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

غوتی لوري! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلی غلی روانه شوه، له کوټې څخه یې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر خټینو زینو وخته

غوټ الدین د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې یې سطل
بنکارېده، نیغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته یې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چوپه چوپتیا وه، د جارو غبراته، د برج له وړې ورسې مړې دوړې راوتلې...

نجلی پر زینو را کښته شوه، غوټ الدین ورته وکتل، د هغې له وړو سترگو راگرځېدلي اوږده تور بانه سپېره ول.
نجلی بستره ور پورته کړه، بېرته پر زینو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تیاره وه، غوټ الدین ورغی، له دريځې نه پر مخامخ دېوال مازدېگرني ژېړه رڼا لوېدلې
وه، په رڼا کې لاد خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلی د کوټې د دېوال په یوه کونج کې د غڼو تارونه جارو
کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخه کې یوه تفدانی، راډیو، جاینماز او له اوبو ډکه بدنۍ ایښودل
شوي وو.

غوټ الدین پر هواره توشکه اوږد و غځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرگي پراته ول. د
کندو پر سر چیلیم ښکارېده، د چیلیم تر سر خانې شنې مړۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوټ الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت
ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له گرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې
چوله کړ، لاندې یې وکتل، وربندارې یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولې ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوښالدين بېرته نيت وتاړه، دوه ركعته سنت يې وكړل، لنډه شېبه يې لاسونه لپه نيولي ول، وروسته پريزينو كښته شو، كوټي ته ورننوت، وربندار يې په منډه د باندي ووته.

خوان ولاړ شو، د غېږې وركولو لپاره يې خپل ټټر راويست، خو غوښالدين لاس وروغځاوه، مخامخ پرتوشكه ورته كېناست، ورو يې وويل:

نه وي!

خوان تر خپلې زرينې خولې لاندې گوتې تېرې كړې، تور وينسته يې وگړول، شونډې يې وخوځېدې:

له موټر سره تللي وم! څه وكم، پردي موټرواني ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټي كوټي ته ورغله، بل خراغ يې پر غولي كېښود، بېرته د باندي ووته.

خوان پورته وكتل، په سپين گرد مخ كې يې له اوبنكو ډكې غټې تورې سترگې وځلېدې، بېرته يې سرتيټ شو.

غوښالدين يوه چوڼډي نصور تر ژبې لاندې كړل، يوه شېبه ناست و، وروسته له كوټي ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه كوټي ته ورغله.

خوان په ژړغوني غږ وويل:

ترورې! كيسه څه وه؟

ښځه غږيو واخيسته، ژړا يې كابو كړه، شونډې يې وخوځېدې:

د قيامت نښې دي، ماته خو داسې اېسي چې ټول فساد په گوډ كې دي.

خوان نيغ ورته وكتل.

ښځې وويل:

خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوښو شكې يم.

د دروازي تر شا د غوټي له كاوړه ډك غږ واورېدل شو:

وشرمېږه! په خپل ليوړه پسې داسې خبرې كوي!

د بنځې د مخ گونځې ژورې شوې، چيغه يې کره!

"چوپ که د ...

يو دم غلې شوه، خپل وراره ته يې وکتل، سريې وځړېد.

ځوان سره ساه واخيسته، ورويې وويل:

زما هم زړه نه لويږي.

بنځه غلې وه.

ځوان خپل خادر ور واخيست، ولاړ شو.

بنځې وويل:

حميده! ناوخته دی.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

تپ تپ (موټر سايکل) راسره دی، سبا به سره وينو.

مړی (ډوډی) خو و خوره!

زړه ته مې نه کيږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شبهه وروسته د کلا په مينځ کې د موټر سايکل د چالانېدو غږ تاو راتاو شو....

* * *

سهار اته بچې وې، غوث الدين په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوگي نيولې وه... ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسې تر څنگ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدې ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد، وره ته ورغی، لاندي يې وکتل، حميد و، پر تورو ځنډو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدلې... حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو، غوټۍ د شاه تر څنگ ناسته وه، لوبښي يې پرېمېنځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ورو شکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنگېد، زوروره نارو پورته شوه، له تاکنونو څخه يو سيل خړي مرغۍ والوتې.

غوث الدين کين لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدين ورغی، د دېوال سيوري ته په هوار شوي زاړه ليمخي کېناست، پر منې يې غاښونه ولگول، په ډکه خوله يې وويل:

انگور څنگه دي؟

جانکو په لينده کې گيتۍ کېښوده، شونايي يې و خوځېدې:

—رنگ يې وهلی، خولا خوړو ته برابر نه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال كتار ناستو مرغیو ته ونيوله، تيرې له لاندنی پخڅې مړه دوره پورته كړه، مرغی والوتې، د منو پر ونو ورتېتې شوې، بناخونه وڅرېدل.

له كلا څخه د موټر سايكل د وتو غږ واورېدل شو.

غوټ الدين ښه شېبه كېناست، بيا يې انگور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ورنه كړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايكل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نېرېدې كېده، غږ د باغ د دېوال تر څنگ تېر شو، بيا كلا ته ورننوت.

غوټ الدين سر پورته كړ، له ځان سره وبونگېد:

—د غوا زويه!

جانكو په حيرانۍ ورته وكتل.

غوټ الدين بېرته سر ولگاوه، په خشكه يې وويل:

—د مور ميره راته پيدا شو، له بيگا راهيسې درې واړه راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه كړ، كلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې كولې، دواړه د غوټ الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ كېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برگ برگ وكتل، له موټر سايكل سره يو ځای له كلا ووت.

غوټۍ له كوټې راووته، تره ته يې له چايو ډك گيلاس كېښود، غوټ الدين تورې گورې ته لاس وروغځاوه، ورو يې وويل:

—حميد ته دومره وخت مه وركوی!

ښځې تندي تريو كړ، په خشكه يې وويل:

—حميد زما وراړه دی!

سړي يوه ټوټه گورپه خولې ته واچوله، د چايو سور بې پسې وکړ، ترخه موسکا بې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو بې وويل:

—ستا به وراره بې، زما هيڅ نه کيږي!

بښځې اور واخيست:

—دا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوبد:

—له دې هيسته به زما وي.

بښځې يودم وژړل:

—گومان مې سم وخوت، تا خپل ورورد جايداد له پاره وواژه.

غوټ الدين وخنډل، غوټی په حيراني ورته کتل، بښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلی ته بې اشاره وکړه، هغه دده تر څنگ کېناسته، ټول بدن بې لږزېده... سړي ورو وويل:

—غوټی لورې! موردي د اعصابو تکليف لري، پوهه بې که!

نجلی په رېږدېدلي غږ وويل:

—خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوټ الدين يوه شېبه غلی و، وروسته بې شونډې و خوځېدې:

—منم! زموږ ترمنځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خودا د دې

مانا نه لري چې زه دي خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلی ورته وکتل، سترگې بې له اوبنکو ډکې وې.

سړي وويل:

—موردي پوه که! حميد به پردي گران وي، په نورو نه دی گران! پراوږو دې بې نه راسپروي.

نجلی په حيراني ورته کتل.

سړي يوه چوڼډۍ، نښوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو يې وويل:
_حميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د خراغ پر شیشه خړه شو پرکه راگرځېده، له شیشې سره ولگېده، د ښوروا په لنډه ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدين لاس وروغځاوه، شو پرکه يې له وزره ونيوله، تر چوترې يې لاندي وغورځوله.
پيشو ميو کړل، خپله ملا يې د غوث الدين پر ورانه وسولوله، سړي يو هډوکى پر خړه ځمکه کېښود، پيشو ژبه ورته راويسته.

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د خراغ رڼا پر حمید ولگېده، ځوان له خه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوټ الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د خراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټی په چوتره یواځې ناسته وه.

غوټ الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې اېښې تڼدانی یې وراخیسته، نساوار یې توکړل، وړ چوله و، د پورې کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلی. هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د خراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوټ الدین گږی ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندې یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټی تر څنگ کېناست، نجلی ته یې مخ وړاړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د خراغ ژېړه رڼا لگېدله، سړي ورو وویل:

—خوب درځي؟

نجلی د ((نه)) په ښه سر و خوځاوه.

سړي وویل:

—خوب درځي! سترگې دې پرسېدلې دي.

نجلی غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوټ الدین کین لاس سترگو ته ورنږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د خراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

—د کاریزه د ځمکې قواله نشته!

د ښځې تندې تریو شو، شونډې یې و خوځېدې:

—قواله به له زوی مړي غوټو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټی پلار څو کاغذونه ورسره یوړل.

غوټ الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ورکش کړه.

غوټ الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

— مري، (ڊوڙي) دي وخوره؟

دوارو په حيراني ورته ڪتل

سري بله پو بنسټه وکړه:

— کاغذونه دي وکتل؟

خوان وار خطا شو:

— نه، هو

— شپه دي دلته ده؟

— نه

— نوييا څه ته ناست يي، نجلی ته خوب ورځي.

بنځي چيغه کړه!

— تاته حاجت نشته!

سري هماغسي خوان ته ڪتل، وروسته يي وويل:

— شپه ده، کلي مو هم لري دي، مور به دي پرېشانه وي.

خوان خپل څادر ته لاس وروغځاوه.

غوټ الدين د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوټ الدين ورغی، جانکو د باندي په تياره کې ناست و.

غوټ الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوټ الدين زاړه بالنسټ ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شپه وروسته يي بله لمپه د سري تر مخ پر زاړه ليمڅي کېښوده.

جانکو وويل:

— منې درته راوړم؟!

— نه

جانکو سړي ته وکتل، خېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې بناخونه تک تور بنکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل...

غوټ الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لگېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوټ الدين وويل:

— غوتۍ لورې! بيگا په کوټه کې د چيلم سلامتته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولی، يو جارو پرې تېره که!

نجلی د ((هو)) په نښه سر و خوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوټ الدين د سخوندر پرې پرېښود، سخوندر تر غوا لاندي ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

غوټ الدين پر اخور کېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوگی راووت...

ښه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور و تارې، روان شو.

نجلی له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوټ الدين مخکې شوه، په تگ کې يې وويل:

— کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواو ته ورنږدې شو، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.

يو سونگی يې واوړېد، شا ته يې وکتل، نجلی په منډه تېره شوه، ټکرې يې مازې په غاړه کې بند و، له هر گام سره به يې پيچلي اوږده وينسته له ملا جلا شول...نجلی په يوه وره نوته.

یو دم تېرې کوکې پورته شوې... د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخت، وربندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کره!

—ته خونې یې، زموږ له کوره ووزه!

کرپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وره بټۍ ورغړېده، د سړي له بوت سره ولگېده، بنسټې په ژړا کې وویل:

—دا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده!

سړي بټۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژرغونۍ غږ واورېدل شو:

—ستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولرژېد.

بنسټې بغاره کره!

—زموږ له کوره لار شه!

سړی خړیدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لرژېده، په ژړا کې یې وویل:

—دا بټۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې در رسولی و، هه!

سړی غلی و.

نجلی وویل:

—د خدای روی ومنه! له دې ځایه لار شه!

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لویې دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کره.

سړی برج ته وخت، اوږد و غځېد، سره ساه یې واخیسته، فکر په مخه کې.

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل... وروسته له برجه کښته شو، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژي ناست و، غوث
الدين ورغی، لاسي بتی پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:

— بېگا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترگو کې يې کرکه پرته وه. په کاور يې وويل:

— سهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه!

غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوگرځېد، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه
) څخه لوتې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زینه کې پښه پروت و، توشکه، بالنبت او بېرسته په خاورو کې
اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو، جانکو ته يې وکتل، په سره سينه يې وويل:

— لارې ته نږدې د دېوال سرداو رالوېدلی دی.

جانکو يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

— خدای خبر! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسې زوی د منو په غلا ونيو.

غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

— دې دروازې ته زولفی ورواچوه، يو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غريو کې وويل:

— جانکو!

ځوان منځ ورواړاوه.

د ښځې شونډې و خوځېدې:

— حميد راوغواړه، ورته ووايه چې ترور دې غوښتې!

غوټ الدين برگ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلیم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوټ الدين کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلیم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سور اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسې نه یې زور پلاستیک راوشکاوه، د چیلیم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوگي ونيوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپرمو ننوت.

غوټ الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... گړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیره ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سړي تر لاس ونيوله، نجلی چیغه کړه!

— ما پرېږده!

غوټ الدين ورو وویل:

— ته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلی لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوټ الدين لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوټ الدين شاوخوا وکتل، په یوه خټینه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، یو له بورې ډک و، په بل کې تور چای پروت و او له دریم څخه هم د ډېک د مثالي بوی ته.

شېبه وروسته یې په یوه وړه چاینکه کې چای دم کړ، په گیلاس کې یې بوره واچوله، وچه ډوډۍ یې و نه موندله، بېرته پر زینو وخت.

اوږد وغځېد، پیاله یې ډکه کړه، سترګې یې سره وروستې، یو تور غټ میچ پرې راگرځېد... بیایې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، میچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولگېد. غوټ الدين کېناست، میچ یې پر سر راگرځېده، سړي پسې کتل، وروسته یې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنگول، کپس شو، چختارې میچ د چایو په ډک گیلاس کې ولوېد.

سړي په غوسه وويل:

د غوا زويه!

گيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ورپورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترگې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...

د سړي زړه اور واخيست، پريښو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

د څه لپاره راغلي؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

گوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خون من مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه!

نه!

ښځې وويل:

ته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لارې باد شوې!!

زه دا مينده (نرپسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

په تا خو دې يې بلا وگرځي!

غوٺ الدين چيغه ڪرڻ:

—وڙنم ڊي!!

تپت شو، يو غٽ هڏوڪي په گوتو ورغي، بنجڻي سر تپت ڪر، ڪرنگ شو، شا ته د ورسى لويه شيشه ڊرڙي وڙي راولو ٻڌه.

د غوتى ڪوڪي پورته شوي...

غوٺ الدين ڄوان له مٿه ونيو، چيغه يي ڪرڻ!

—ووڃه!!!

حميد سڙي پوري واهه! غوٺ الدين ولوڊ، له ڄمڪي مڙه دوره پورته شوه، ٻه رته پر پنبو ودرڊ، د حميد تر گربوان يي گوتي تاوي ڪري، ڄوان ته يي خيڙه ورڪرڻ، د هغه زرينه خولي له سره ولوڊه، د حميد منڃ گونجڻي پيدا ڪري، سڙي يي تر گڏوڏي پنبو ونيو، وروسته پري وڙي پربوت، د غوٺ الدين تشي ته يي گونڊه ورڪرڻ، خولي ته يي سوڪان ونيول، بنجڻو ڪوڪي وهلي...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانڪو منڊه ور واخيسته، ڄوان يي تر وليو ونيو، غوٺ الدين ولاڙ شو، بریتونه يي په ونيو سره ول، له خولي يي لاڙي بهڊلي، وارخطا يي يوڙي بلڙي خواته وڪتل، لوڄ سر زانگي وانگي ڪاهڻي ته ننوت، ٻه رته را ووت، غٽ لور يي په لاس ڪي و.

جانڪو منڊه ور واخيسته، تر غوٺ الدين يي غيڙه وگرڄوله، د سڙي لاڙي باد شوي!

—ليري شه د غوا زويه!

لور د جانڪو پر مٿه ولڳڊ، ڇر لستوني يي سور شو، ڪلا ته دوه ڄوانان ور ننوتل، غوٺ الدين يي ڄملاوه، يوه پر لور پنبه ڪينسوده، بل يي موت وڙ خلاص ڪي.

غوٺ الدين چيغڙي وهلي، پوڄ، پاش يي تر خولي راوتل، حميد يوڙي خواته غلي ولاڙ و.

شبهه وروسته ڪلا له ڪليوالو ڏکڻ شوه.

يو سپين رڀري ور مخته شو، حميد يي تر مٿه ونيو، دواڙه له ڪلا ووتل، بل ڄوان موٽر سايڪل پسڙي ويست. له ڪوتي د مور او لور دواڙو ڙا اورڊل ڪڍله...

غوٺ الدين ورو روان شو، له خاورو يې خپله لونگۍ ورپورته کړه، برج ته وخت، کښاست، گوډې پښې يې درد کاوه، لارې يې توکړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وينه له ليرې پکې ښکارېدل. اوږد و غځېد، د کين ځنگانه سترگې يې سوي وکړ، پاپڅه يې ورپورته کړه، زخم و. کښاست، لونگۍ ته يې لاس ور و غځاوه، مړې دورې ورته پورته شوې.. له کوټې ووت، په چوتره يې وربندار، د کلي ملا او دوه نور سپين ږيري ناست ول. سړی نېغ د کلا لويې دروازې ته ورغی. د باندي لار، نيم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زينو خوت، کلاشينکوف ورسره و.

* * *

انگور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انگور او منې تللې، پيسې به يې اخيستي، خرکارانو به تازه مېوه په کليو گرځوله...

غوٺ الدين به د ورڃي په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په وريندارې او ورپرې يې کار نه درلود، د برج کوټه به يې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ويښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حميد درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به يې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولايت ته تلې دۍ.

غوٺ الدين يو ماخستن تر ناوخته ويښ و، خوب نه ورته، خو ځله يې د چيلم سرخاني ته اورلگيت ونيو، کوټه به سپين لوگي ونيوله، وروسته به لوگي له ورسې ووت، د خراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سړي به تر ډيرو ټوخل...

بيا يې راډيو ور واخيسته، اوږد وغځېد، ستن يې تاو کړه، يو ځای سندرې وه، خوښه يې شوه، سترگې يې پټې کړې، دوه نورې سندرې يې هم واورېدې، بيا خوب ورغی.

يو وخت يوه تېره کوکه پورته شوه، سړي کېناست، راډيو چالانه وه، غوټۍ بغاري وهلي...

زړه يې ولرژېد، له خراغ سره لاندي کېنسته شو.

نجلی د خا تر څنگ په خټو کې ناسته وه، چيغې يې وهلي، ويښته يې شکول...

غوٺ الدين په زوټه وويل:

— څه ټکه راپرېوته؟! —

نجلی پر خپل مخ نوکارې لگولې...

سړي تر مټ ونيوله، ټکان يې ورکړ، چيغه يې کړه!

— څه شوي؟! —

نجلی کوکه کړه!

— مور مې!

— مور دې چېرې ده؟ —

نجلی څه ته اشاره وکړه.

د سړي زړه ولوېد، خراغ يې پر ځمکه کېښود، پر بېلر ورتيټ شو، لاندې په اوبو کې د ستورو تټې رڼا تال خوړ، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ د پوډال د بتۍ رڼا ولگېده، سړي چيغه کړه!

—جانکو!

ځوان منډه ورواخيسته، بتۍ يې خا ته ورو واچوله، د اوبو پر سر يو څه ښور بدل...

جانکو خپلۍ وېستې، د بېلر تر څنډې يې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوټ الدين له پورته لاسي بتۍ ورته نيولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وويل:

—پايڅه دې!!

غوټ الدين پښو ته وکتل، خراغ نږدې و، ښۍ پايڅه يې سره ښکارېده، پر لمن يې هم څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه.

سړي لاس ورو وړ، وینه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چيغه تاو راتاو شوه:

—بتۍ!

غوټ الدين پر بېلر ورتيټ شو، د بتۍ سپينه رڼا پر جانکو ولگېده، پر اوږه يې ښځه پرته وه.

د غوټ الدين پښې مړې وې، ټول بدن يې لږزېده، شېبه وروسته يې لاس د ښځې مټ ته ورسېد، هغه يې راپورته کړه، د خراغ په رڼا کې يې د سرو وینو داره تر سترگو تېره شوه، څاڅکي يې پر غاړه را پريوتل، وینه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په خټو کې لغتې وهلې...

ښځه يې لږ لږې پر وچه ځمکه پرېستله، جانکو خراغ ورنږدې کړ، په غاړه کې يې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وینو نرۍ دارې وهلې...

غوتی پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونيوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه... یو دم یې د سړي پتر ته سوکان ونيول، پر اوږه یې خوله ور ولگوله، بغارو یې زور ونيو، چيغه یې کړه!

ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې!!

د نجلۍ غږ یو دم ورو شو، بنی لاس یې د سړي په گربوان کې بند کړ، تټۍ یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کین لور ته ږنگ شو، سترگې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په تیت او بې سبکه غږ یې وویل:

ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوبده، سړي دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پيچلي وینسته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

ته خونکار یې؟

غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترگې رډې راختلې وې، غوث الدین په لږزانده غږ وویل:

نه!!

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنگ شو، له کلا ووت، چيغو یې ټول کلی په سرواخیست!

خونکار... خونکار... خون....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پریېسته، شاوخوا یې سترگې واپولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایي خیست، د باندي ووت، پر نښخې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاتیڼونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونيول:

توبه خدایه، توبه!

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ورو وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږيري تر پلاستيکې چوټو ډنډ وینه راگرځېدلې وه، سړی په بیره ولاړ شو.

غوٺ الدين يوي خواته غلى ولاړو، شو خوانانو برگ برگ ورته كتل...

غوٺ الدين خراغ ته لاس كړ، ورو روان شو، پرزينو وخت، يوه بوډا چيغه كړه!

—مه يې پريږدئ!

خوانانو منډه ورو واخيسته، غوٺ الدين كوټې ته ننوت، دروازه يې خنځير كړه، درب شو، له چوكاټ څخه مړه دوره پورته شوه، دوهمې لغتې دوره زولفى والوزوله

گرر شو، دوره له سرداو څخه لوتې راولوېدې، كوټه د سوځېدلو باروتو بوى ونيوله.

غوٺ الدين د كلاشينكوف نلۍ ټيټه كړه، زوروه چيغه يې تر خولې راووته!

—ووځئ! د غوا زامنو.

كليوالو منډه واخيسته، يو په زينو كې ولوېد، بل پرې وخت، ټول لاندې كوز شول.

غوٺ الدين په پورتنۍ زينه كې ودرېد، د څو لاسي بتيورنا پرې ولوېده.

يوه بوډا په غريو كې وويل:

—خداى دې ښه ورځ نه درويښي!

بل كليوال چيغه كړه!

—ته خونكار يې!

غوٺ الدين وويل:

—ما دا كار نه دى كړى! تاسو...

جانكو په خبره كې ورو لوېد:

—درواغ مه وايه! ما د غوتۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې شاه ته اچولې

.هـ

يوه په عمر پوخ كليوال چيغه كړه!

—ته ځناور يې!!!

غوټ الدين همالته په زينه کې کېناست، کلاشینکوف يې پر زنگانه کېښود، غلې شو.

کلا ته څو زړې ښځې ورننوتې، دوه بوغبنده ته ورنږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل، لارې د غوټ الدين پر کږه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زينو کېښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستونې تېر کړې، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړې، کندو ته يې اوږه ورکړه، وره ته يې ودراره، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښپراوې يې کولې... نارينه د گور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږيدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دريځې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه گرځېدل.

زړه يې سستې وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر يې پر زنگنو ولگاوه.

يو وخت يې يخنې وشوه، سترگې يې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرگانو نارې وهلې... غوږ يې ونيو، د لرگود ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو يې وښوياوه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپينې ريتارې (نرۍ ټوټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرگي د تېر د لگېدو غږ را ووت...

سړی په احتياط لاندي کېښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتې پر ژۍ کېناست، پايڅې ته يې وکتل، تکه سره وه.

پښه يې لښتې ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پايڅه ورو اوښتې. پايڅه يې وسولوله، گوتې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يو ځای مېرېتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موت يې ډک کړ، لښتې ته يې ور وغځاوه، پر پايڅه يې خټه و موبله، يوه ژړغونې غږ يې پر بدن لرزه راوسته!

د خداى ظالمه! ولې!!؟

پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.

سړی په بېرته ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې څاڅکي څاڅکي وينه پرته وه، شونډې يې وڅوڅېدې:

—پوهېرم

سړي تر مټ ونيوله، چټکه يې ورکړه، په کاور يې وويل:

—موږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

بښځې چيغه کړه!

—ته درواغ وايي! د غوتۍ پلار هم تا مړ کو!

کړس شو، د بښځې له خولې لارې باد شوې، د سړي گوتو درد وکړ، چيغه يې کړه!

—څه چټيات وايي!!

بښځې ژړل ...

سړي د لښتي پر ژۍ کېناست، سړيې وڅرېد، پاڅنه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

بښځې په ژړا کې وويل:

—بې گناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه!

سړي په کاور ورته وکتل.

بښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخيسته، مخې ته يې ودرېد، ورو يې وويل:

—ولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنگه خپله ورېنډاره وژله؟!

د بښځې په سرو سترگو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسويلی ويست.

بښځې په سونگېدا کې وويل:

—د غوتۍ په ماماگانو پسې سړي لار، خدايکه دې بڼه ورځ ورنه ولېده.

غوټ الدين په خبره کې ورو لوبد:

—مه يې راباندې وژنه!!

بښخې په ملنډو وويل:

هو! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، بښخې ته يې لار ورکړه، بېرته دلبنستي پرژي کېناست.

بښخې څو گامه واخيستل، ودرېده، بېرته راوگرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژرغوني غږ يې وويل:

د خدای روی ومنه! له دې ځايه لا شه!

سړي نيغ ورته وکتل:

د بښخې شونډې و خوځېدې:

وينې به تويي شي!

سړي وويل:

زه له چا څخه نه ډارېم! ما څوک نه دي وژلي، که لا شم، خبره به رښتيا شي!

بښخې وژړل:

د کليوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې بښخه تا وژلي، خپله لور يې هم همدا وايي، که نور

نه وي، موږ ته وگوره، دوه تور سړي درته ناستي يو.

سړي يوه شېبه روانو او بو ته وکتل، وروسته يې سر پورته کړ، ورو يې وويل:

سمه ده، خو په غوتۍ پام کوه، زه به يو څه وخت کلي پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د بښخې شونډې و خوځېدې:

چېرته ځي؟

نه پوهېږم!

غوټ الدين حرکت وکړ، بښخې پسې وکتل، سړي کينه پښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پخخې واوښت.

* * *

سهار اته بجې د غوتې ماما گان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پريږدي.

خلک خواشيني ول... ټولو غوث الدين ته بنسټ اوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، خارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پانې به ورسره لارې.

هر څه سپېره بنسټ بدل....

د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوتې سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلی به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنگروالي يې سترگې غټې بنسټ بدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينگه ورياده کړه، چې ماما خپلو ته ورسره لارې شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهگل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونگ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ویدېده.

د حميد درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه وراچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پتو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوتۍ کوتي ته ورو روان شو، نجلی ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه گوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلی ورته وکتل، تکرې يې پرسر سم کړې.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلی څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وگوري.

ده ترډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلی ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترگې نيولې وې...

بوډا وويل:

— غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلی هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

— گوره لورې! بده يې مه گڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کړي!

نجلی په بېرته ورته وکتل.

سړي وويل:

— زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم و خوري! په شرعه کې شرم نشته، د خیر خبره درته کوم!

نجلی په حیرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

— غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!

نجلی خپل تندي ته لاس ونيو، له شونډو يې راووتل:

— ما په کراره پرېږده

بودا ولاړ شو، ورو يې وويل:

— گوره بچو! ما ستا پلار ته هم ور ياده کړې وه، خدای خبر! ولي يې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض گنم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه! تر حميد گلالي خوان نه شې موندلی، تر دولسمه يې سبق ويلي، په اخلاقو کې نوم لري! تر اخره خو به يواځې په کلاکې نه يې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلی يوه شېبه غلې وه، وروسته کين لورته ږنگه شوه، له خولې يې ځگونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپين کړل، خو لاندې د بنسته او د کلي تر مخ خړ پټي لاندې بنسکار بدل، هلته يواځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لټېده، په هوا کې به د کارغانو تورې گلې يوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هيليو يو يو سيل هم تېر شو، هر بنسکاري خپل پټی درلود، پټي ته به يې د کاريز او به ورسمې کړې وې، دوی به د ما بنام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له خټو جوړې وې، کله کله به د هيليو يوه نيم سېل لنډه دوره و خوږه، له وزرو به يې شنهاری پورته شو، بنسکاريانو به وازې خولې ورته نيولې وې، هر يوه به په تېټ غږ ويل:

—وزرمات، وزرمات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډه ورتیتې شي، هر مابنم به د بنکاري توپکو لس—دولس ډزې اورېدل کېږي.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوځانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولې وو، زنگېدل به، سپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به توڅی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه گزی لښتې نری څوکه به یې پر ولیو ولگېده.

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زرو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لگولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټفدانی—ابښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخنډل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل...

په همداسې یوه ساره سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ورو روان شو، جانکو د گلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پتو تاو کړې و، گړندي گامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ورننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووايي په چوتره کې یې یو زوړ لیمڅی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.

حمید بالښت ته ډډه ولگوله، نجلی—دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککړۍ پر جرړو وینستو ورکش کړ، د لیمڅي پر یوه کونج غلي کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلی—غانښونه یخنی—سره وچنگول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پیالې ته وکتل، له خرچایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سوریې وکړ، ورو یې وویل:

—څنگه یې؟

د نجلی—سترگې له اوبنکو ډکې شوې.

کړنگ شو، یوه پیشو د ناولو لوبو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.

حمید وویل:

— زما د پلار په خبره کې څه وايي؟! —

د نجلی زړه ولرژېد.

حمید سوړ اسویلی وېست ، خبره یې پسې وغځوله:

— گوره ! مور ستا پرده کوو.

نجلی غلې وه.

ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورو یې وویل:

— بده یې مه گڼه ! پلار ته مې د بلې نرور پیدا کول دومره سخت کار نه دی ، خو ته یې خورزه یې ، په بد حال دې نه شي لیدلی.

د نجلی سر ځوړند و.

حمید ورو ولاړ شو ، څادر یې ټکواوه ، هسکو د پوالونو ته یې وکتل ، و یې ویل:

— فکر وکه ! د زور خبره نه ده ، تراخه خوبه په دې څلورو د پوالو کې گوبڼې نه یې ناسته !

حرکت یې وکړ ، څاه ته ور وگرځېد ، لاندې یې وکتل ، د سپینو اوبو پر سر هیش هم نه ښکار بدل.

سره ساه یې واخیسته ، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده ، کوژدې ته یې تن ورکړ ، او وره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو ، مراسم ساده ول ، نجلی د خسر گڼې کورته لاړه ، یوه اوونۍ هلته وه ، دوی کلا او جايداد یواځې نه شوی پرېښودلای ، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کلیوال هم خوشاله ول ، د یوې ځوانې نجلی عزت یې خپله پرده گڼله ، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې ، هغه یې د یوې یتیمې نجلی د سر سیوری گانه.

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پيدا شوه، رنگ يې ورو ورو بېرته راوگرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشيني څپه پرې راتله، له شاه څخه يې بد راتلل، ډېر يې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د شاه په اوبو به يې يواځې مالونه اوبه کول.

حميد هم خوشاله و، موټرواني يې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو گرځېده، د نوی کښت کرلو ته يې تياری نيوه، دهقانانو ته به يې لارښونې کولې، باغ او کرونده يې تر پام لاندې وه، د کور په کوټو يې گوتې ووېلې، چوتره يې سمته کړه، دېوالونو ته يې سپين گچ ورکړ.

د غوث الدين درک نه و.

* * *

د خوږموني (پسرلي) لومړی ورځې وې، يوه غرمه غوتۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې يې پرې ښکارېده، کوچني برگ سخوندر زورونه وهل، په وړو سترگو يې د غوا له غولانځې د شيدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پرې خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوتۍ له ځنگنو سره ولگېد، هغه کين لورته کړه شوه، دېگ يې له لاسه وښود، پر پلاستيکې چوتو يې سپينې شيدې ورواوبستې....

جانکو په بېرته دېگ وروپورته کړ، مټ يې د ښځې له ټټر سره ولگېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پرې ونيو، بېرته پر اخور کيناست، چوترې ته يې وکتل، حميد ولاړ و، دوی ته يې وچې سترگې نيولې وې. غوتۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شېبه وروسته دالان ته ورننوته، دېگ يې يوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه يې ليرې کړه، د گرمې مسالې بوی يې پر سپرمو نتوت، يو تور دېگ يې له تناره راوېست، د حميد غږ يې واورېد:

— بوی خو يې خوږ دی!

غوتۍ وويل:

— يو دوه بڅرې زړې يې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

حميد کونج ته پر زاره ليمخي کېناست، تاخچې ته يې وکتل، د گيلمي دسترخوان له يوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس يې ور وغځاوه، شېبه وروسته يې په ډکه خوله وويل:

— کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حميد بله گوله وکړه، شونډې يې و خوځېدې:

— د ځمکې کاغذونه يادوم، نصر و د خوړ پټيو ته نږدې پوله وهلې وه، د سينځلو نيالگي يې اېښودل، يو څه رامخته شوی و، ويل يې چې د ځمکې حدود يې ترهماغه ځايه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپينه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپنسي (تار) پورې د تړلو کونجيانو (کيليانو) شرنګا پورته شوه، وروسته يې سپنسي تر سر وړاوه، ورو يې وويل:

— مور مې ټول کاغذونه د لرگي په صندوق کې اېښي دي.

حميد کونجيانې ورواخيستې، يوه شېبه غلې و، وروسته يې سوړ اسويلی وېست، په نيولي غږ يې وويل:

— خپه نه شې، جانکو مې نه خونبيري!

غوټۍ په بيړه مخ وړ وړاوه!

حميد وويل:

— خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته گرځي، زما غيرت يې نه مني!

غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل...

د حميد شونډې و خوځېدې:

— جانکو ته حاجت نشته، يو کوچینی مزدور به ونيسو، غواوې خو پيايلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره وړم.

غوټۍ په خواره خوله وويل:

— جانکو بد سپری نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نيکه يې زموږ خدمتگاران ول!

خوهر رنگه چې وي، زما نه خونبيري! زه به په كلي کې پوښتنه وکم، کيدای شي چې يو گلالي کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټی خوله جينگه کړه:

جانکو هيڅوک نه لري، دلته يتيم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حميد په خبره کې ورو لوېد، په خشکه يې وويل:

مور د يتيمانو ذمه نه ده اخيستې، بلا وهلی، تر اورمېرې لاس نه راگرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکړي!

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټی بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حميد خشکه لېده، وروسته يې سترگې له اوبنکو ډکې شوې، دېگ يې بېرته تناره ته ورتپت کړ، چوپه چوپتيا وه، کله کله به د دالان پر لرگينه ناوه د ناستو توتکيو غچا پورته شوه....

* * *

په دوهم سهار يوه ډله ماشومان کلا ته ورننوتل، يوه يې په سترې ساه چيغه کړه!

حميد کا کا!

غوټی په بېرې له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووايي، يوه ماشوم وار پومبې کړ:

غوټ الدين کا کا مو وليد.

د غوټی رنگ والوت، حميد د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چيغه يې کړه!

چېرته؟

غواوي مې پېولې، يوه غونجۍ (سخوندره) گڼو بيخچيو (نيالگيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پانې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوتۍ په خبرو کې ورو لوېده:

— تا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستونې تېر کړ، په زوټه يې وويل:

— نه، خو تېزه منډه يې نه شوي اخیستې، گوډ، گوډ ته

حميد په بېرېه کوتې ته ننوت، کله چې د باندې راوت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوتۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه او په منډه د کلا له دروازي ووت.

حميد د کلي په تنگو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، خو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيراني. حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مړې دورې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، يوه بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوتيدلو شنو ونو ته وربوزونه ورتيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم گڼو نيالگيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانگو ته يې لاس ور وغځاوه، په احتياط يې څنگ ته کړې، يواځې د يوې کوتې په اندازه وچ ځای و.

حميد ورمخته شو، خو نيم سوخته سگرت پراته ول.

يوه ماشوم څو گامه ليرې گڼو ونو ته گوته ونيوله، په وېره يې وويل:

— هغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېرې کوږ کړ، ورغی، ونې گڼې وې، بېرته راوگرځېد.

څو کليوال ورو رسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې توپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

— تنبېدلې دی.

يو بوډا په خبره كې ورو لوېد:

—خون يې زما په غاړه، مردار يې كړئ، مرگ يې د ليونې سپې غونډې روا دى.

يو ځوان كېناست، يو ځاى سپېره و، پلونه بنكارېدل.

بوډا په كاوړ وويل:

—پخپله دى، ورته وگورئ! يو پل كوړاينېسودل شوى.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وځوځېدې:

—څه ته گورئ! گوډ دى، ليرې نه شي تلى.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په گڼو ونو کې ننوتل.

دوى په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځاى ځاى غوټه نيالگيو ته ور وگرځېدل، د توپکو په نليو به يې لاره پکې ويستې، بيا به يې گام کېښود.

يو ځاى گڼ نيالگي وښورېدل، د ټولو رنگونه والوتل، پر ځمکه پريوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له گڼو نيالگيو څخه يوې گيډرې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوگي راووت.

ټولو وځنډل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه درې ځايه يې په شگو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد اېښودل شوي ول، سړي منډه اخيستي وه.

پاو وروسته له ځنگله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شگه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تيرې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډيو تر سره لويې وړې تيرې، شنې سپاندې او غرنې سپيره بوټي ولاړول.

دوى يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه بنکارېده.

حميد وويل:

—بايد پورته وځيږو، له هغه ځايه د دويمې غونډيو پيڅکې بنکاري، نه شي رانه ورکېداى.

يو کليوال، چې لونگى يې ترلې وه، په خبره کې ورو لوېد:

—سم وايې! غوثو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک گولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترگو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندي ساري نه بنکارېده.

حميد وويل:

—گود چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېزو، د حميد تور پيکې پر سپينه خولۍ وراوښت، غټې سترگې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ څارله...
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې نارې پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه!

—هلته يو څه بنکاري!

کليوالو د حميد غزیدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

—چېرته؟

—هلته! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وگورئ!

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

—زه خو څه نه وينم!

حميد په خبره کې ورو ولوېد:

—يو څادر مې وليد، تور رنگ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخنډل:

—نو څه شو؟ پيريانو يووړ!

حميد وويل:

—راځئ چې نږدې ورشو!

بل په خبره کې ورو لوبد:

— ځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته

— خو غوثو گوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

— کومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سروڼه و خو ځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و، وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، دزو ازانگې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیرې د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوتۍ له اوبو ډک گړی پر چوتره کېښود، سره ساه یې واخیسته، بېرته یې تر گړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
— گل میره! ته دلته څه کوي؟

کوچني هلک په بیرې مخ وروړاوه، وچې شونډې یې وپړې کړې، ویې خندل:

— حمید کاا را یاده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) اېرې راباسم.

غوتۍ په بیرې گړی دېوال ته ودراره، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېگي پر سر خړې اېرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

— دا دې څه کړي!

هلک وارخطا شو.

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه څمخه نيولې وه.

هغې په بېړه څمخه ورڅخه واخيسته، له اېرو ډکه وه، څنگ ته په ايښي زنگن ټيم کې يې تشه کړه، ورپوه يې کړل،
خړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:

— دا د اېرو څمخۍ نه ده، په دې کتخ اچوم.

هلک دېوال ته ورو ونيوېد. غوټۍ تناره ته لاس وروغځاوه، دېگ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې،
برغولۍ يې ورو له دېگه ليرې کړې، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ورو واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د
هلک لږزنده غږ يې واورېد:

— پام مې نه و.

غوټۍ مخ ورو واړاوه، د هلک چخړنې سترگې له اوبنکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وويل:

— څه وخت راغلي؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې و خوځېدې:

— يوه گړۍ مخکې.

يوه شېبه غلۍ و، بيا يې وويل:

— حميد کاا ر اوستم، راياده يې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخنډل:

— پروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنۍ يې، لاس دې سم نه ورسيږې، ورونه لويږې.

له دې سره يې، دېگ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:

— سړي مې نه و راته ويلي چې تاته يې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ورو ولوېد:

—حمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم، ما بنام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټی خندل:

—بنه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ما بنام ورځه، د مور کې به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

—اوس څه وکم؟

—هېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې!

—نو کور ته لاړ شم؟

د غوټی خندا زور ونيو:

—هو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیره له دالانه ووت.

غوټی یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د څا د خرڅ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې وروکتل، جانکو و، د غوټی په سترگو کې اوبنکې ورغږېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونيو.

پاو ووت، غوټی جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندي راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوزنه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو، غوټی مخ ورواړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټی تر مخ ودرېد، په نیولې غږ یې وویل:

—زه ځم.

غوټی په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټی وړې سترگې اوبنکو ونيولې، پسې غږ یې کړ:

چېرته ځي؟

جانکو ودرېد، پرته له دې چې مخ ورواړوي، په غريو کې يې وويل:

نه پوهېږم.

د غوتې شونډې و خوځېدې:

لر ماتله شه!

له دې سره کويې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترگې وغړولې، په کلا کې يې يواځينې ولاړې سنځلې ته وکتل، بڼه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه بڼاخ مات شو، ماشوم لاندې راوړلېد، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو، د هغه په ټول ځان يې گوتې وټپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينگ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، بڼکل يې کړ، د پلار له زير ولاسونو څخه د شوتلي بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه! پام کوه!!))

ماشوم ځواب ورکړ:

بڼه ده ابا! بيا ونې ته نه څېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له گونځو ډکه وه، غټې سپرې يې درلودې، له سپرې نه يې تور وينستان راوتلي ول، ناڅاپه گونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. بڼځينه وارخطا غږ يې واورېد:

جانکو! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان و خوږ، مخې ته يې غوتې ولاړه وه.

د ځوان څرې شونډې نرۍ موسکا سره وپړې کړې، سر يې وڅرېد، ورو يې وويل:

خپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل، څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترڅه يې وځنډل:

پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، تورې وینې یې را وگرځولې، سهار مې پروت و.

غوټۍ په خپلو سترگو لستونۍ تېر کړې.

جانکو سره ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

له دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی يم، مور مې نه په زړه کېږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکنونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله...

د جانکو سر وڅرېد، غلی شو.

د غوټۍ ژر غوټۍ غږ یې واورېد:

هه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې وروغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکت) په جیب کې کېښودې، ورو یې وویل:

خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو گامه یې واخیستل، غواوو ته ور وگرځېد، د یوې ژېرې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

نه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

د شاهه د خرڅ غږ پورته شو، شپبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.

جانکو وويل:

شاهه ډېر وخت نه ده پاڪه شوې، هوا ورځ په ورځ توډيږي، که دا حال و، وچه يې بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټی لاس وروغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

لکه چې ماتل شوم.

غوټی ورمېن کوز کړ، جانکو لاندې شاه ته کتل.

بڼځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

بوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په شاه کې يوزنگون اوبه هم نشته.

د بڼځې شونډې و خوځېدې:

څه خیر، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راوړي.

جانکو وخنډل:

زه د څه لپاره يم وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټی وويل:

نه! ته ځان مه پاڅابه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تېرې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاڪه کړ! هو

رښتيا، يو څو بوکې خټه را اېستلی شي؟

غوټۍ وځنډل:

— دوامره خو هم کمزوري نه يم.

ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو، تياره وه، اوبه سپرې وې، ځنگانه ته نه رسېدې. جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ايسته، يوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پرې يې وښور او ه، زوروره چيغه په شاه کې تاو راتاو شوه:

— پورته يې کړه:

د خرڅ د تاويدو غږ پورته شو.

جانکو ځان څنگ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سرو اوبو رابېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه. له خټو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې خرڅ تاو نه شو، جانکو څو ځله پرې وښو ځاوه، چيغه يې کړه:

— بوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، يواځې د موټر سايکل د درېدو غږ يې واورېد، وروسته يې د حميد وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بېړه د شاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې يې له شا څخه سر پورته کړ، پښې يې بېسېکه شوې، حميد خپله ميرمنه په غېږ کې اخيستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر څوړند ښکارېده، سترگې يې پټې وې، له خولې څخه يې سپين ځگونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترگې رڼې کړې، په کوټه کې يواځې وه، کېناسته، په سر کې يې خړيکه شوه، تندي ته يې لاس ورووړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.

پر دې ته يې کونج ورکړ، د ماسپښين سيوري ړنگ و، د شاه تر څنگ دوې، درې بوکې لنډه خټه ښکارېدله.

د دروازي ڪڙپ شو، رنگ بي والوت، په رپرڊ پڊلي غڙبي وويل:

__تا، تا زما مور وڙلي، تا هغه په شاه ڪي اچولي وه، تا...

حميد د ڪوتي پرده يوې خواته ڪش ڪړه، رڼا شوه، د ښځي وږي سترگي رډي راختلې وې، غاږه يې خولي وه، تار تار لاندو وينبان يې پر ترلي تندي پراته ول.

غوتي ځان په ڪمپله ڪي ور ٽول ڪړ، د ٻو ال ته ور وښوېده، ځنگونه يې پر خپل ټټر پورې ونيول، غلي ڪېناسته غابڼونه يې يو پر بل لگېدل، ټکا ترې خته ..

حميد په غوسه وويل:

__ليونتوب مه ڪوه!

ڪوم غڙبي وانه ورېد:

حميد څنگ ته اېښي له چايو ډکه پيالو غوتي ته ور نږدې ڪړه، له جېبه يې د گوليو پاڪټ راويست، ښځي ته يې ونيو، وروي وويل:

__تندي دې زخم دی، د شاه د بيلر پرڙي لگېدلی و، هه! دا گولي د درد لپاره ښي دي.

ښځي ڪوم حرکت ونه ڪړ:

حميد په سره سينه وويل:

__ته خو هوښياره يې، ته څنگه...

غوتي چيغه ڪړه!

__له شاه نه په خټو لږلې خولي را ووته، زرينه خولي يواځي تا په سروله، نه دلته پيدا ڪيري او نه هم د دې کلي په خلکو ڪي رواج ده، ووايه! له شاه نه راوتلي خولي ستا نه وه؟

د حميد تندي تريو شو:

__زما وه، خودا د دې مانا نه لري چي ما دې خپله ترور وڙلي وي.

__خو خولي د شاه په خټو ڪي راوخته

حميد په خپلو تورو وينستو ڪي گوتي تېري ڪړي، سپينه خولي يې له سره ولوېده، وروي وويل:

ته له ما سره خوشاله بېي؟

بنځه رپرېد بدلې...

حميد چيغه كړه!

ته په ما گرانه بېي، بد مې نه درباندي لوريږي، تر اوسه مې كومه ترخه خبره نه ده درته كړې، ترور مې هم ترزوي كم نه گنلېم، ما به ولي وژله؟

حميد يوه شېبه غلې و، بيا يې يودم وژړل... ده د ماشوم غوندي او بنكي تويولي...

غوټي په حيراني ورته كتل... وروسته يې سترگې له اوبنكو ډكې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر يې په خپل ټټر پوري ونيو.

شېبه ووته، د حميد د ژړا غږ په سليكو بدل شو، په غريو كې يې وويل:

دا د جانكو دام دي، زما خولي. خو مياشتې مخكې په باغ كې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې كړې وه، دا دومره وخت نه د شاه پاكېدل و او نه هم زرینه خولي، خونن چې مې له مزدوري ځواب كړ، هم د شاه اوبه كمې شوې او هم خولي پيدا شوه.

بنځې له ورسې د باندي وكتل، د اخور پر سر غوټه نه بنكارېده. ورو يې وويل:

جانكو څه شو؟

ومې شاره، ترخو چې مې وسه كېده، سپك مې كړ، ورياده مې كړه چې بيا دې دېخوا ونه گورم.

بنځې د سړي سر په ټټر پوري ټينگ كړ، د حميد سونگېدا زياته شوه، د كلي له جومات څخه د ماسپښين د اذان غږ اورېدل كېده.

* * *

ورخ ووته، ما بنام و، غوتی له شیدو ډک دېگ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاره، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

— گل میره!

پیشو میو کړل، غوتی په منډه دالان ته ورننوته، پیشو د شیدو په ډک دېگ کې خوله وهله، غوتی ځمکې ته لاس کړ، پیاز په گوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولگېد، کړپ شو، پیشو منډه واخیسته.

غوتی د یگ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووت، غوا د سنځلې لاندنیو خانگو ته غړی وراوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته وروگرځېده.

غوتی گړندي گامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د گل بوی نیولی و، تر ونو ورهاخوا شنه تاگونه ښکارېدل. غوا د تاکنونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پانې یې تر خولې راوتلې وې. غوتی ورو ورنږدې شوه، پرې ته یې لاس وروغځاوه، پرې نیم گز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ورتول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترگې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې، بلې خواته خوځېدله... غوتی یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکنونو شنو پاڼو ته خوله ورتیته کړه، ښځې ټوپ کړل، پرې یې ټینگ ونيو، غوا منډه واخیسته، ښځه پرمخې پرېوته، پرې یې پرېښود، غوا د انگورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوتې راوړغړېدې.

ښځې سترگې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترگې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښې لاس گوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، گوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، گوتې یې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس یې پزې ته ورو وړ، بوی یې نه ته، د غروب سرځی ته یې ونيو، گوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کین لاس یې د یوه بنیاد پر سپېره لاس اېښی و، زړه یې ولړزېد، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پرمخې ولوېده، هماغسې بې حرکتې پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترگې وغړولې، گارگوتې وینسته یې د یو چا پر سپېره لاس پراته ول، سترگې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولگول، د پښو ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لگېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چالاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

بني خپل لړزاندۀ لاس خاورو ته ورنږدې کړ، بېرته يې گوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په ډو سترگو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منگولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره و توشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لاندۀ لستونې پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، گوتې يې د کميس په غاړه ولگېدې، ټينگ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندې ښکاره شو، بيا سترگې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې ورېږدېدې:

جا، جا، جانکو!

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لارې راووتې، لاندې يې وکتل، د سړي غاړه تر نيمايي غوڅه وه، له ورمېږه راوتلي تازه وينه له خاورو سره گډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، توخي واخيسته، کانگو ونيوله، مخ يې کور کړ، ويې گرځول، سړي ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځگونه را ووتل، پر سترگو يې تياره راغله، مخامخ ږنگه شوه.

* * *

ښځې سترگې رڼې کړې، پانې وې، تر پانې پورته سپينه گرده سپورمې ولاړه وه.

په سر کې يې نرۍ څړيکه تېره شوه، کين لاس يې پر ځمکه ولگاوه، لوتې وې، په زړه يې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

زه، زه چېرته يم.

کوم ځواب يې وانه ورېد.

پر بني لاس يې زور راووست، لاس يې پوست ولگېد، ورو يې ور وکتل، لاس يې د يوه بنيادم پر لوڅه بېره سپينه پروت و. خوله يې وازه کړه، د چيغې غږ راونه ووت، خرهاری يې شو، کين بغور يې لوند ورته واپسېد، ورو يې

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مرو وينستو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترگو لگېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې رېږدي. د منو د ونو له تورو څانگو څخه د لاسي بتي رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

— غوتۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته وروښوېده، رڼا د ونو تر څانگو را ووته، پر مخامخ د پوال ولگېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پاڅې يې لږ زېدلې...

د لاسي بتي رڼا د باغ په کونج کې گرځېدله... ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانگې وانگې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وگرځېده، کولپ ور لوبدلې و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مړۍ نه يې يواځې خرهاری راووت.

د بتي رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلي پر څرېدلو څانگو ولگېده، څانگو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاره يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکری يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ورپو کړل، د وره شاته غلې کېناسته.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونگې کوررې کړل، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتي رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولگېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

— غوتۍ!

غوتۍ په بېرېه ولاړه شوه، په لاس کې ښولې چاره يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتي يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولگېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليڅکه ويستې، خو تر ښۍ پښې يې د يوه بنيادم کوټې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرگي پر صندوق ورغله، زنگونه يې پر صندوق ولگېدل، شا په تخته پريوته.

بتی و خوځېده، له ځمکې پورته شوه، د بڼڅې پر مخ سپینه رڼا ولگېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سوړ و، وړې ، وړې لوتې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زگیروي شو، اورلگیت ولگېد، د حمید په غټو سترگو کې د اورلگیت د دانې لمبه ښکارېدل...

بله دانه لایتین ته ور نږدې شوه، کوټه ژبرې رڼا و نیوله.

حمید خپل مټ ته لاس ورو وړ، د پیازو چاره پکې بنده وه، چاره یې له لاستي و نیوله، کش یې کړه، سړي وینې باد شوې.

بڼڅه په پښو ودرېده، د کوټې دروازي ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د بڼڅې له زنگانه سره ولگېده، پرمخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش شوې، سترگو ته یې د حمید سړي سترگې ودرېدې، د سړي له خولې لارې باد شوې، د بڼڅې ژامې ته یې سوک ورکړ، بڼڅه پر اړخ ږنگه شوه.

حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراډه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ورواچوله.

حمید بڼڅې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سړي دېوال ته کوزو، په راوتلو ردو سترگو یې ده ته کتل.

حمید په ملنډو وویل:

—جانکو دې ولېد؟

بڼڅه له حرکت له لوبد لې وه.

د سړي لاندنی شونډه وڅرېده، سپین غابښونه یې ښکاره شول، بڼڅه یې تروینتو و نیوله، د هغې سر پورته شو، سترگو ته یې د چت تور لرگی ودرېدل، سړي په لوړ غږ و خندل، له خولې یې باد شوې لارې د بڼڅې پر سپینه غاړه ولگېدې.

سړي یو دم غلی شو، په ملنډو یې وویل:

—زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځگونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته ورسې. ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنگ ولاړ و، له پایڅونه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولې ته کتل.

حمید غلی شو، یو دم یې وخنډل، څنگ یې بدل کړ، د سدری له جبهه یې گڼې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرگي صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یو دم وخنډل:

— دا ویني؟

بښځې په حیرانۍ وروکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاتین ته ورنږدې کړ، ورو یې وویل:

— ورته وگوره! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې خټې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د بښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وگوري په خندا یې وویل:

— دې تبر د ډېرو غړۍ خوړلې دي، ته ورته وگوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مورد غاړې وینه هم گډه شوبده.

د بښځې خرهاری ډېر شو، یو دم یې توپ کړل، پر سړي ور پرېوت، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونيوله، پورته شو، د بښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه، څو څاڅکې د خراغ په بښښه وبهېدل، بښځه یوې خواته ږنگه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د بښځې راوتلې ټټر په تېزۍ کېښته پورته کېده....

سړي ولاړ شو، د بښځې گېډې ته یې درنه لغته ورکړه، بښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته یې حرکت پرېوته.

سړي چیغه کړه!

— ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوثو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لگېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړي غلی شو، یو دم یې شونډې وپرې کړې، بښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

— خو دې نه پوښتل چې ولي؟

بښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندې تريو شو، چيغه يې کړه:

—پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ويل يې چې ملک سړی يم، څنگه خپله لوريوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو، بښځې ته يې وکتل، هماغسې يې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخنډل، په ملنډو يې وويل:

—پوهېږې چې ته مې ولې کولې؟

بښځې رډې سترگې ورته نيولې وې...

د سړي تندې تريو شو، په خشکه يې وويل:

—زه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريو ځمکې، باغ، کلا او گانو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوثو هم ميراث وه، نو دا جايداد، ما د ځان لپاره تياره گوله گڼله، بس! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو گوډ غوثو په خټ کې راشين شو، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که گوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسي هم گران وم، ترور مې وه، غوثو يې د خپل خاوند قاتل گانېه، ته ووايه! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه!

بښځې د توشکي ژۍ د خپل بڼي لاس په مټ کې ټينگه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

— پوهېدم چې غوثو په جومات کې دی، گوډ به د ما خستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ما بنام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد، په احتياط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بټۍ مې د گوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخنډل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:

—پوهېږې چې لاسي بټۍ مې له کومه کړه؟!

ځواب يې وانه ورېد.

ستا د پلار له جبهه مې راوېسته، لومړۍ مې مړې کړې، بیا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جیب کې یې یوه روپۍ هم نه وه، یواځې یوه قواله ترې راوخته او یوه هم هماغه لاسي بتۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د بڼڅې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، یو ګز لیرې د پیازو چاره پرته وه، سړي په ملنډو وویل:

— چاره غواړې؟

خپله پښه یې چاړې ته ور وغځوله، چاره یې پر پونده ووهله، چاره د بڼڅې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وویل:

— هه! دا یې هم چاره!

بڼڅې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته یې وکتل، له بڼۍ سترګې راوتلې او بڼکه یې ورغږېده، د غوږ تر څنګ یې په ګڼو ګارګوتې تورو وینستو کې پټه شوه.

سړي وخنډل:

— مور مې دې هم همداسې ووژله، ما بنام قضا کاهدانې ته ننوتم، تر ما خستنه ماتله وم، مور دې له خراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سرو او بو ته زړه شوی و، په لاس کې یې چایجوشه بڼکارېدلې، نیغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه یې لانیمایې ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ یې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وینو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه یې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما یې یواځې پر سپینو پایشو خپل له وینو ډک لاسونه خنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرینه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهدانې ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چیغې دې کړې، ګوډ له برجه را کښته شو.

سړی غلی شو، بېرته یې شونډې و خوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهدانې له وره نه هر څه لیدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چیغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

سړي خراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاتين ژپړه رڼا ښکارېدل.

سړي په خندا وويل:

— اوس يواځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تير غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تير پر باسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لارې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

— په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړې. ته ووايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وایم چې دواړه سره جوړول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځگونه راووتل، يو دم يې ټکان وخور، سړی يې پورې واهه، لاتين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاتين پورته کړ، کړنگ شو، سړي خپل سر ته غبرگ لاسونه ونيول، په وينستو کې يې د خراغ ماتې ناز کې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپرمو ننوت.

ښځه زانگې وانگې له کوتې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مړۍ کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وگرځېده، څو گامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولگېدل، په وار خطايې يې ور وکتل، له تپت ښاخ څخه د منو سپين گلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهگل جلا شو، بېرته شاپر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په گڼو څانگو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې گرځېده... وروسته ورکه شوه.

بښخې تېزه تېزه ساه وهله... بيا يې نږدې غږ واورېد:

—غوټی!

بښخه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پانې وښورېدې، بښخې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، بښخې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينگه کړه، سرې مخکې لاړ.

بښخې سره ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...

بښخې سترگې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله... يودم يې تر ښۍ پښې د يوچا گوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پانې يې له مخ سره ولگېدې، ټکری يې په يوه څانگه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستوني ستغ، سرتوره پر بوته.

بښخې په بېرته پورته وکتل، حميد و، د سپورمۍ رڼا يې پر بېرو وينستو پرته وه.

حميد د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تېر ښکارېده.

بښخې د هغه تر پښې گوتې تاو کړې، سرې د بښخې پر ټټر زور راووست، تېر يې پورته کړ، بښخې وټوخل، تېر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

بښخې سترگې پټې کړې، شېبه ووته، د بښخې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولگېدل. خرهاری يې تر غوږ شو، سترگې يې رڼې کړې، تېرهماغسې پورته ولاړ و.

بښخې حميد ته وکتل، د هغه له ستوني وينو دارې وهلې... تېر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د بښخې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پر مخې پريووت، له ورمېره يې د چارې لاستی راوتلی و.

بښخې ټکان وخور، د حميد ځنگنو ته نږدې غبرگ بوټونه ښکارېدل، بښخې په راوتلو رډو سترگو پورته وکتل، يو څوک ولاړ و، څېره يې نه ښکارېده، د سپورمۍ رڼا يې پر اوږو لگېدله.

بښخه کېناسته، نيم گز شا ته شوه.

سرې ورمخته شو، گونډې يې پر ځمکه ولگېدې، څېره يې د سپورمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کړه پزه درلوده، په سترگو کې يې اوښکې ځلېدلې، په غريو کې يې وويل:

— غوتۍ زويه!

بنځې په حيراني ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډه ورکړې، چيغه يې کړه!

زه يم، غوث الدين!

د بنځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

— لالا!

ځان يې د تره غيږې ته ورواچاوه، کوكه يې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوتۍ د ککړۍ په گڼو پېچلو وينستو کې گوتې تېرې کړې، د هغې سر يې پر خپل ټټر پورې ټينگ کړ، د بنځې کوکو زور واخيست. سړي په غريو کې وويل:

— هر څه به سم شي، هر څه!

بنځې هماغسې ژړل...

بڼه شېبه ووته، د بنځې او بڼکې نه تم کېدې، وروسته يې په نيولي جر غږ وويل:

لالا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د بنځې پر ککړۍ شونډې کيښودې، بڼکل يې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لگېدله، دواړه د منيو په گڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، بنځې خپل سرد سړي پر اوږه ايښی و، سړي په تگ کې ستونزه درلوده، کينه پښه يې درنه پسې اخيسته.

پای

د ليکوال چاپ شوي اثار:

(د لنډو کيسو ټولگه)	سره سيلی
(د لنډو کيسو ټولگه)	مينه
(د لنډو کيسو ټولگه)	د واورې سرې
(ناول)	بودا او د لېوانو پلونه
(ناول)	رنا
(ناول)	بوربوکی
(ناول)	خونگار
(ژباړه)	په فلسفه کې تلپاتې پيښې

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

لراو بر کتابتون

• اسلام او مذهب :

- دروژې ډالۍ _____ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه درحمت، برکت او مغفرت مياشت _____ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې _____ مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کښې _____ ليکونکی: شيخ مصطفى العدوي مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه _____ مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• ساينس او تخنيک :

- درنا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) _____ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپيريال راديو اکتيويتي _____ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطاني
- خډران _____
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود _____ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني څيرکتيا مو تمرين کړئ؟ _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اندېښنه ستا سوله ژوند څخه محو کوي _____ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردگ)
- د کوجنياو تنفسي سيستم _____ THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN _____ Dr.Hameed Shuja
- د لراو بر و بېلاني د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه اثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• هنر او ادبیات :

- راجی کیسه ولیکو _____ نصیر احمد احمدی
- مناجاتونه _____ نور احمد قرانمل
- دهیلو غوتی _____ ویناواله: وحیده "آرینزی"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) _____ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې _____ لیکوال: څارنوال احمد منگل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) _____ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- فتيال (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- د برېښنایي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ!

• تاریخ او سیاست :

- روز شمار واقع افغانستان _____ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیر شاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکې _____ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د دیورنډ تړون د حقوقو او سیاست په تسله کښي _____ لیکوال: ډاکټر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ!

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواپه _____ عبدالستار فیضي
- دنړۍ اووه عجایبي _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ!

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**